

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάσσμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχάτην παιδικών περιοδικών σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ήμιν βαρυσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα δέξιτον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησια δε. 8,—
Ἐξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἔτησια φρ. ζε. 10,—
Ἐξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. κε. 0,20.
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' και Β' περιόδου,
τιμῶνται ἕκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολέων.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαρτίου 1906

Ἔτος 28ον. — Ἀριθ. 14

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'
Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Πόσον διήρκασεν ἡ λιποθυμία τοῦ Οὐλί; Δὲν ἤξευρεν οὐτὲ ὁ ἴδιος. Ἐνα βάρος τεράστιον εἶχε πέσει ἐπάνω του και τὸν εἶχε συντρίψει. Διὰ μίαν στιγμήν, εἶχεν αἰσθανθῆ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ τὸν περικαλύπτουν ὡς μὲ πέπλον, καὶ περνοῦν μέσα ἀπὸ τὰ διαχωρισμένα βλέφαρά του, καὶ τοῦ ἀνασκάπτουν τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τοῦ ἀδειάζουν τὸν ἐγκέφαλον. Καὶ εἶχε χάσει τὰς αἰσθήσεις του. Ὅχι ὁμοῦς ἐντελῶς, διότι εἶχε κατορθώσει ν' ἀνασκηκωθῆ ὀλίγον, ν' ἀπωθήσει τὸ βάρος ἐκείνης τῆς λάμπρας ποῦ τὸν ἐτύφλωνε.

Εἶχε περιφέρῃ γύρω του διὰ τελευταίαν φοράν τὸ βλέμμα, βλέμμα γεμάτον ἀπὸ ἰλίγγους, ἐπάνω εἰς τὴν ἀπέραντον γαλαθὴν ἐπιφανείαν τοῦ φλοισβίζοντος νεροῦ. Καὶ, πέραν, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, εἶχεν ἰδῆ μίαν λευκὴν κηλίδα, ἡ ὁποία μὲλις διεκρίνετο. Ἦτο ἀρὰ γε ὀφθαλμαπάτη;

Μία κραυγὴ εἶχεν ἀναδύσῃ ἀπὸ τὸ στήθος του, κραυγὴ, ἡ ὁποία ἐξέφραζε χωρὶς ἀμειβοῦσαν τὴν τελευταίαν συγκριμένην ἔνοιαν, ποῦ εἶχε σχηματισθῆ εἰς τὴν φαντασίαν του:

— Ἐνα πανὶ δεξιᾶ!

Καὶ ἔπεσε πάλιν, ἀλλὰ τὴν φοράν αὐτὴν χωρὶς νὰ σηκωθῆ πλέον. Εἶχε χάσει πᾶσαν αἰσθησιν, πᾶσαν γνῶσιν τῶν πραγμάτων, Καὶ δὲν ἐνοημεῖτο πλέον.

Καὶ τώρα, ἐκοίτετο μέσα εἰς μίαν αἰώραν, μὲ τὴν κεφαλὴν τυλιγμένην μὲ ἐπίδεσμον. Ἦ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ὅταν ἀντελήφθη ἀκ νέου τὴν ὑπαρξιν τοῦ φωτός, δὲν εἶχε διακρίνῃ παρὰ σκιάν, μίαν δροσεράν σκιάν, καὶ ὁ Οὐλί. ἐσυλλογίσθη μήπως τὸ σκιάφως ἐκεῖνο ἦτο ἡ σκοτεινία τοῦ τάφου...

Ὅταν ἐπιστρέφῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν εἰς τὴν ζωὴν, πάντοτε νομίζει ὅτι ἐξυπνᾷ ἀπὸ βαρῶν ὑπνον.

Βαθυδὲν και κατ' ὀλίγον, τὸ συναίσθημα τῆς ζωῆς ἐπανήλθε σαφέστερον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ. Μία κίνησις ὀμαλή, μίαν ρυθμικὴν ταλάντευσις, τοῦ ἐφανερώσαν ὅτι εὐρίσκατο ἀκόμη εἰς τὴν ἄλασσαν. Τὸ παρακλίσιμα τοῦ πλοίου τὸν ἀνανοήριζεν ἀπαλά, και μίαν νάρκη, θωπευτικὴ τὸν ἀκουριευν.

Ἐπειτα αἱ ἰδέαι ἐπανήρχοντο, ὁμοῖαι μὲ κουρέλια ἀπὸ ὑράσματα ἀνομοίων χρωμάτων, τὰ ὁποῖα συνέρραπτεν ἡ στερεὰ κλωστή μιάς μακρυῆς συναίσθησεως,

τῶν φλογερῶν ἀκτίνων. Ἐβλεπε τὸν Ἰάκωβον Κλαβαγιάν νὰ υποκύπτῃ και αὐτός, και ν' ἀνατρέπεται ἀδρανῆς και ἄψυχος, μὲ τὸν αὐχένα ἐπάνω εἰς τὴν κουπαστήν, χωρὶς νὰ κινήθῃ πλέον.

Καὶ αὐτός, ὁ Οὐλί, ἐξῆσεν ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ ζωὴν μηχανικὴν, αὐτοματικὴν, και ἀνεσχηκόνετο ἐνίοτε διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸν ὀρίζοντα. Καὶ τώρα, τῷ ἐπανήρχετο ἡ ἀνάμνησις ἐνὸς θεοῦ ὁράματος, ἐνὸς πανιοῦ ποῦ ἐφάνη πέραν, εἰς τὴν μακρυὴν ἀπόστασιν τοῦ γαλαγοῦ

«Ὁ Γουλιέλμος ἔκαμε τρία βήματα ἔμπρός...» (Σελ. 106, στ. γ')

ἐπανήρχοντο κομμάτια ἀναμνήσεων, τὰ ὁποῖα ἐστοιβαζεν ἡ φαντασία, χωρὶς πειρὰν και τάξιν, χωρὶς σχέδιον κανονικόν. Ἐβλεπεν ὅτι εὐρίσκατο πάλιν μέσα στήν βάρκαν, ὑπὸ τὸν πύρινον ἥλιον, ἐξηγνέλη μένος ὅπὸ τὴν δίψαν και τὰς στερήσεις, παλαιῶν μὲ κοπον και ἀγῶνα διὰ νὰ μὴ συντριβοῦν αἱ δυνάμεις του ὑπὸ τὸ βάρος τῆς φύσεως ὄλης.

Ἐβλεπε τὸν Ἐβὲλ και τὸν Οὐσταρτίτ νὰ πιπτοῦν ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλον, νὰ κτυπημένοι, σκοτωμένοι, μὲ μίαν μυτιᾶν

κάμπου. Καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅσον και ἂν ἐκοπιᾶζε διὰ νὰ φέρῃ μακρότερα τὴν μνήμην του, τίποτε δὲν ἀνεκάλυπτε δὲν κατόρθωνε νὰ προσθέσῃ οὔτε μίαν ἐντύπωσιν εἰς ἄλλας ἐκείνας τὰς ἄλλας. Εἶχε κοπῆ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του, ὑπῆρχε χάσμα τεράστιον εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του.

Κουρασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ματαίαν ἀναζητήσιν, ἔκλεισαν ὁ μικρὸς τὰ μάτια του και ἠθέλησε νὰ βυθισθῆ πάλιν εἰς τὸν εὐεργετικόν ὑπνον, διὰ νὰ εἴρῃ ἀνακούφισιν.

Αλλά δεν επιβάλλεται η σιγή εις την εσωτερικην γλώσσαν του πνεύματος. Ο Ουίλ δεν κατώρθωσε να ξανακοιμηθῆ. Οί διαλογισμοί του τὸν ἐκράτησαν ἐξυπνον χωρίς να θέλη.

Τότε, ἐπῆλθεν ἀλλαγὴ εἰς τὴν τάξιν τῶν σκέψεων του. Ἡθέλησε να ἰδῆ καὶ ἐννοήσῃ ποῦ εὐρίσκειτο, να γνωρίσῃ καλύτερα τὸ μέρος ποῦ ἔμενε, διότι τώρα δὲν εἶχε πλέον ἀμφιβολίας ἤτο πραγματικῶς ζωντανός.

Τὸ βλέμμα του ὑψώθη πρῶτα πρὸς τὰ ἄνω, καὶ, μετὰ τὸ σκιερὸν ἐκεῖνο φῶς, τὰ μάτια του, τὰ συνηθισμένα μετὰ τὸ σκότος, ἀνεγνώρισαν ἐν εἶδος ἑυλίνης ὁροφῆς, πολὺ χαμηλῆς, ἢ ὅποια σχεδὸν ἔφασκε τὸ μέτωπόν του. Ἀπὸ τὰ στανίδια ἐκείνα ἐδῶγατε μίαν χαρακτηριστικὴν ὁσμὴν, μίαν ὁσμὴν ἀπὸ τὸ κατράμι, τὸ ὅποιον ἔφραζε τοὺς ἀρμούς δια να μὴ εἰσέρχεται ἡ ὑγρασία. Ἦτο μέσα εἰς ἓνα πλοῖον.

Ναί, εἰς ἓνα πλοῖον, ποῦ ὁμοίαιε παραπολὸ μετὰ τὴν Βρετάνην, μ' ἐκεῖνο δηλαδὴ, μετὰ τὸ ὅποιον ἄλλοτε, μαζί με τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του, εἶχε κάμῃ τὸ ταξεῖδι ἀπὸ τὴν Βρέστην εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ μάλλον εἰς τὴν στιγμὴν ποῦ τὸν ἐπίασαν αἰχμαλώτων.

Τὸ σπέρμα, ἔπου ἀνεπαύετο, ἦτο ναυτικὴ αἰώρα ἀπὸ καθαρόπανο, κρεμασμένη μετὰ δυνατὰ σιδερένια κουλούρια ἀπὸ γάντζους. Ὁλόγυρά του ἦτο ἓνα εἶδος μακροῦ διαδρόμου, καὶ, στρεφὼν τὴν κεφαλὴν, ὁ μικρός ἀντελήφθη ὅτι ὁ διάδρομος ἐκεῖνος προεξέτεινετο ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, ἕως τὰ ἄκρα τοῦ πλοίου.

Τὸ πρῶτον ἐκεῖνο βλέμμα ἀρπύνησε τὴν περιέργειάν του. Ὁ μικρός ἀνεκάθησε καὶ ἐκύτταξε καλλιτέρα, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ πρὸς ὅλα τὰ μέρη. Καὶ ὅ,τι εἶδε, δὲν τὸν ἐξέπληξε τελείως, τὸν ἔκαμεν ὁμῶς νὰ θαυμάσῃ.

Ὁλόκληρος σειρᾷ ἀπὸ αἰώρας ἐσχημάτιζε μίαν γραμμὴν, πρὸς τὸ κεφάλι καὶ τὰ πόδια τῆς ἰδικῆς του. Ὑπῆρχε καὶ δευτέρα γραμμὴ παράλληλος τῆς πρώτης εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ πλοίου, καὶ ὁ Γουλιέλμος ἀντελήφθη, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ πυροβολεῖον—τὴν μπατταρίαν—ἐνὸς πολεμικοῦ πλοίου.

Χαμηλότερα ἀπὸ τὴν παράταξιν τῶν αἰωρῶν, τὰ φωτεινὰ ἀνοίγματα τῶν θυρίδων ἄφιναν να εἰσέρχεται τὸ κίτρινον φῶς, τὸ ὅποιον τᾶ εἶχεν ἐπιτρέψῃ να διακρίνῃ ὅλας ἐκεῖνας τὰς λεπτομερείας.

Καὶ, μέσα εἰς τὰς θυρίδας, ὀρεγάλικα κανόνια ἐπρόβαλλαν ἔξω τὰ στιλπνὰ τῶν στόμια. Κοντὰ εἰς τὰ ἄρματα τῶν, ποῦ ἦσαν στερεὰ μπιτσιασαμένα, αἱ σφαῖραι ἦσαν παρατεταγμένα εἰς πυραμίδας κανονικῶς. Εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὀρειχαλίγων ἐκείνων θηρίων ἦσαν τοποθετημένα κόρηθρα, ἀρκάται καὶ πυράντζια διαφόρων μεγεθῶν.

Τὸ ἐξωτερικὸν φῶς ἔκαμε ν' ἀκτινο-

βολοῦν σὰν κηλίδες φωτεινὰ, μέρη τινὰ τῶν στιλπνῶν καὶ στρογγυλεωμένων ἐπιφανειῶν ἐκείνων τῶν φονικῶν σωλήνων, καὶ ὁ Ουίλ τοὺς ἐμέτρησε, καὶ τοὺς εὐρήκεν εἴκοσι καὶ δύο.

Τότε ἓνας φόβος τοῦ ἤλθεν. Εἰς ποῖον ἀνήκεν ἐκεῖνο τὸ πολεμικὸν πλοῖον; Μήπως ἦτο ἀγγλικόν; Μήπως ἐκεῖνοι οἱ ἀπαίσιοι δεσμοφύλακες τῆς Μαδράς εἶχαν κατορθώσῃ να συλλάβουν τοὺς φυγάδας τῶν; Αὐτὴν τὴν ὥραν, ποῦ ἦσαν ὁ Κλαθαγιάν, ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Πιερλίος Οὐσταρίτζ; Ἦσαν τοὐλάχιστον ζωντανοί;

Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις συνέρρευσαν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ μικροῦ, καὶ τὸν ἐγέμισαν ἀπὸ αγωνίαν. Εἰς τὴν αγωνίαν του συνυπῆρχαν ἡ λύπη καὶ ὁ φόβος: λύπη μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν συντρόφων του τῆς αἰχμαλωσίας καὶ τῆς φυγῆς, φόβος διὰ τὴν τύχην, ἢ ὅποια τὸν ἐπερίμενε.

Οἱ σκληροὶ αὐτοὶ διαλογισμοὶ τὸν ἐθασάνισαν ὥραν πολλήν. Ἀλλά, σιγᾷ-σιγᾷ, καθυσάχασεν. Ἀνέλαβε θάρρος βεβαιώσῃ καὶ κατ' ὀλίγον. Ἄν ἦτο πεσιμένος εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἀγγλῶν, ἂν αὐτοὶ ἤθελαν να τὸν βλάψουν, δὲν θὰ ἐφρόντιζαν να τὸν περισυλλέξουν μετὰ τὸς προφυλάξεις, να τὸν περιβάλλουν μετὰ τὸς φροντίδας. Ὁ τὸν ἐπετοῦσαν πιθανῶς εἰς τὸ βάθος τοῦ κύτους, ὡς ἐμπόρευμα βλαμμένον, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα να τὸν πετάξουν εἰς τὴν θάλασσαν, μετὰ μίαν σφαῖραν δευτέραν εἰς τὸς πόδας, ὅπως εἶχεν ἰδῆ ὅτι ἔκαμαν αὐτὸ; τὴν Βρετάνην διὰ τοὺς πεθαμένους ἐπιβάτας.

Αἱ σκέψεις αὐταὶ τοῦ ἐφάνησαν ἀρκετὰ βάσιμοι ὥστε να καθυσάχασουν τοὺς φόβους του, καὶ μετὰ περισσώτερον θάρρος τώρα ἀπεφάσισε να περιμείνῃ. Ὅσον ὁμῶς καὶ ἂν ἦσαν μακρὰ καὶ πολὺπλοκοὶ αἱ σκέψεις του, δὲν εἶχαν πραγματικῶς διαρκείαν πολλή. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας δὲν εἶχε περᾶσῃ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ εἶχεν ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν βαρῶν ὕπνου του, ὅταν μίαν φωνὴν πολὺ γνωστὴν του τὸν ἔκαμε να σκιρτήσῃ.

— Λοιπόν, μικρὸ μου Ουίλ, ἔλεγεν ἐκεῖνη ἡ φωνή, εἰσαι καλύτερα;

— Ὁ κ. Κλαθαγιάν! ἀνεβόησεν ὁ μικρός, μετὰ τόνον βαθεῖας χαρᾶς.

— Εὐγὲ σου, βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι καὶ πολὺ ἀσχημα, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, καὶ οἱ φόβοι μου διὰ σε ἦσαν μάταιοι. Διότι μετὰ εἶχαν πιάσῃ καὶ φόβοι, ζῆρες!

— Κ' ἐμένα τὸ ἴδιο, ἀπήντησεν ἀφελῶς τὸ ἀγοράκι. Εἶχα φοβηθῆ πολὺ.

— Τι εἶχες φοβηθῆ; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ συνομιλητῆς του.

— Ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἕως ὅτου βεβαιώθῃ, ὅτι ἤμουν ζωντανός καὶ ὅτι δὲν ἤμουν πλέον μέσα στὴ καμένη τὴν βάρκα μας. Μ' ἀπῆραν μάλιστα τὰ δάκρυα ὅταν ἐσυλλογίσθηκα ἑσᾶς, τὸν Ἐβέλ καὶ τὸν Πιερλίον. Ἐνόμισα ὅτι εἶχατε πεθάνῃ καὶ οἱ τρεῖς, ἀφοῦ δὲν σᾶς ἔδλεπα, καὶ ὅτι

ἐμένα μετὰ εἶχαν πιάσῃ οἱ Ἀγγλοὶ. Εἶνε ἀρὰ γε καὶ ὁ Ἐβέλ καὶ ὁ Πιερλίος ζωντανοὶ ὅπως ἑσᾶς;

— Ναί, δόξα τῷ Θεῷ, ἀγορὶ μου. Να ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ὁ Ἐβέλ δὲν εἶνε τόσο καλά, καὶ εὐρίσκειται ἐπαλωμένος, ὅπως ἐσῶ, εἰς τὴν αἰώρα του.

— Μὰ, ἐμένα, κύριε Κλαθαγιάν, ἐπείλειωσε πιά ὁ,τι εἶχα. Δὲν εἶμαι ἀρρωστος.

— Τότε θὰ θέλῃς να σηκωθῆς, σταχυματίζω. Δὲν ἤξερῶ ὅμως ἂν πρέπῃ να σοῦ τὸ ἐπιτρέψω.

— Ὡ! ἀφήστε με να σηκωθῶ! Να ἔλθω μαζί σας να ἰδῶ τὸν Ἐβέλ.

— Καλὰ! σοῦ τὸ ἐπιτρέπω. Δὲν κυθερνῶ ὁμῶς ἐγὼ ἐδῶ. Πρέπει πρῶτα να σὲ παρουσιάσω εἰς τὸν κυβερνήτην.

— Εἰς τὸν κυβερνήτην! Μὰ τότε δὲν εἶνε Ἀγγλοὶ ἐδῶ, ὅπως ἐφοβήθηκα!

Ὁ Ἰάκωβος ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τὰ γέλοια, καὶ τὰ χάχανα του ἀντήχησαν ἰσορυθμῶς εἰς τὸ πυροβολεῖον.

— Ἀγγλοὶ! Ἄ! ἐννοεῖται πῶς δὲν εἶνε Ἀγγλοὶ! ἀπ' ἐναντίας μάλιστα...

Ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐβοηθοῦσε τὸ ἀγορὶ νὰ ἐνδύθῃ μετὰ κατὰ λινὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια ὁ Γουλιέλμος ἐφόρεσε μετὰ προθυμίαν καὶ χαρὰν μεγάλην. Ἀρκετὰ μεγαλόσωμον καὶ δυνατὸ διὰ τὴν ἡλικίαν του, ἐκεῖνο τὸ παλκοπαῖδο, ἀμέσως ἔλαβε τὸ παράστημα καὶ τὴν δὴν τὸν τολμηροτέρου μοῦτσου ποῦ ἔτυχε ποτὲ να σκαρφαλῶσῃ ἕως τὴν γαλέτταν τῆς κορυφῆς τοῦ μεγαλοῦ ἱστοῦ.

Ὅταν εὐρέθῃ ὀρθος καὶ ἐτοιμος κατ' ὄλῃ, ὁ Ἰάκωβος τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χεῖρ, διότι ἦτο ἀκόμη λιγὰκι παραζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἡλίαν ποῦ εἶχε πᾶθῃ.

Ὁ Ουίλ ἀβάδισεν εἰς τὸ πλεῦρον τοῦ μεγάλου φίλου του, ἕως τὴν ἄκραν τοῦ πυροβολεῖου. Ἐκεῖ ἀνέθῃ μίαν σκιάλαν μεστὴν σκαλοπάτια καὶ εὐρέθῃ εἰς τὸ ὕψος, θαμβωμένος ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν φῶς, ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ κυβερνήτου, τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο εἰς τὸ κῶσσορον τοῦ καταστρώματος.

Ὁ Ἰάκωβος ἐπρωξε τὸ θυρόφυλλον καὶ, ἀπὸ τὸ κατώφλι, ἐφώνησε πρὸς ἓνα ἄνδρα, ποῦ ἦτο ἐξηλωμένος ἐπάνω εἰς μίαν στενήν κλινὴν μετὰ πλάσιον ἀπὸ τοῦ δόξυλον, εἰς τὴν δροιστικὴν σκιάν.

— Κυβερνήτᾳ μου, να ὁ μοῦτσος ποῦ ἐσώσατε μαζί μ' ἐμᾶς.

Μία φωνή, κάπως τραχεῖα, ἀπήντησε, μετὰ εὐνοϊκὸν ὁμῶς τόνον:

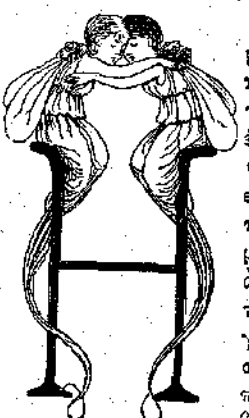
— Χά! χά! Γιά πλησίασε, ἀγορὶ μου, να δοῦμε πῶς εἶσαι κατωμένος.

Ὁ Γουλιέλμος ἔκαμε τρία βήματα ἐμπρὸς καὶ εἶδε κατὰ πρόσωπον ἐκεῖνον ποῦ τὸν ἐφώνησε. Καὶ δὲν ἠδυνήθη με συγκρατήσῃ μίαν κραυγὴν:

— Ὁ κύριος Σουρκοῦφ!

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΙ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Math.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΓΩΪΣΜΟΣ

ἀπαντήσεις, ἐγὼ ξεσπαθῶν προθυμότερα, ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ περισσώτερον; Ἐγὼ! κανεὶς ἄλλος! Ἐγὼ! Ἐγὼ! Ἐγὼ!... Ἀχ, ἂν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὸς ὁ ἀγορὶς, ὁ ἀμείλικτος, ὁ ἀνοήματος ἐγωῖσμός! Καθένας μας δὲν κυττάζει παρὰ τὸν ἑαυτόν του, τὸ ἐγὼ του. Νομίζει ὅτι αὐτὸς εἶνε τὸ κέντρον τῆς δημιουργίας, καὶ ὅτι ὅλοι στρέφονται γύρω του. Τοῦ ἀρέσει ἡ ἰσότης, τὴν παραδέχεται ἄλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον: αὐτὸς να κάμῃ ἐξαιρέσει, αὐτὸς να εἶνε ἀνώτερος, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι να εἶνε ἴσοι...μεταξὺ τῶν.

Αὐτὸς εἶνε, ἀγαπητοὶ μου, ὁ ἀνθρωπος, καὶ προπάντων αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνθρωπος κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν... Φυσικόν, φυσικώτατον, ἀναγκαῖον. Ἄν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ἐγωῖσμός, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἄτομον ἄλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε παρα μόνον ἐγωῖσμός, δὲν θὰ ὑπῆρχε κοινωνία. Καὶ να τώρα, ἡ μικρὰ κοινωνία τῆς Διαπλάσεως κινδυνεύει ἐξ αἰτίας τοῦ πλεονασσαντος ἐγωῖσμου. Ἀφοῦ καθένας τὰ θέλῃ ὅλα διὰ τὸν ἑαυτόν του, ἡ δὲ Διαπλάσις δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ να τὰ μοιράζῃ κατὰ τὴν δικαίαν τῆς κρίσει, ἐπειτα ὅτι σιγᾷ-σιγᾷ θὰ δυσαρσστηθοῦν ὅλοι. Καὶ ὅταν ὅλοι δυσαρσστηθοῦν καὶ καθένας τραβῆθῃ καὶ τραβήξῃ τὸν δρόμον του, μόνος μετὰ τὸν ἐγωῖσμόν του, τί θὰ γίνῃ; Ἡ κοινωνία τῆς Διαπλάσεως θὰ διαλυθῇ. Ἄλλο δὲν βλέπω! ἔτσι προστάζει ὁ κύριος Ἐγωῖσμός.

Διὰ να μὴ γενῶνται παράπονα καὶ δυσαρσσκείαι, ζεῦρετε τί ἐπρεπε να γινεταί; Να σᾶς τὸ πᾶ ἔγω! Πρῶτον Βραβεῖον διαγωνισμοῦ ἀσκήσεων μετὰ 15 εῦσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον ἀσκήσεων μετὰ 20 εῦσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον φωτογραφίας μετὰ 30 εῦσημα: ὅλοι. Πρῶτον Βραβεῖον εῦσημων: ὅλοι ἀπὸ 200 εῦσημα καθένας, ἐξ ἴσου. Μᾶς ἐγραψαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα π. γ. τριακόσιοι; Ἡ Διαπλάσις ὀρεῖται ἀφέντικως να γράψῃ τριακοσίας παραγράφους ἀλληλογραφίας, ἀπὸ 10 ἀράδες τὴν καθεμίαν ἀκριβῶς (καὶ [10Ε]) δηλαδὴ 3000 ἀράδες, δηλαδὴ 35 στήλας, δηλαδὴ 12 σελίδας. Δωδεκασέλιδον λοιπὸν τὸ φύλλον, καὶ ὅλο γεμάτο ἀλληλογραφίαν!

Ἐτοὶ μάλιστα! ὅλοι θὰ ἦσαν πρῶτοι καὶ εὐχαριστημένοι. Ἀλλὰ εἶνε δυνατὸν; Γίνεται; Καὶ ὅχι αὐτὸ, τὸ ὅποιον ἐπὶ τέλους εἶνε ὑπερβολή, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀκόμη, ποῦ φαίνεται ἀπλοῦστερον καὶ ποῦ τὸ ὑπέδειξε πλαγίως εἰς τὴν Διαπλάσιν ὁ σήμερον παραπονοῦμενος: ὅτι δηλαδὴ πρέπει να μεταρρῶ πῶς φορὰς ἀπήντησε εἰς ἓνα φίλον τῆς κατὰ τὸ διάστημα ἑνὸς ἢ δύο μηνῶν, διὰ ν' ἀπαντήσῃ τὸς ἀκριβῶς καὶ εἰς τὸν ἄλλον, — νομίζετε ὅτι εἰμπορεῖ, εὐκαιρεῖ να τὸ κάμῃ ἡ Διαπλάσις; Συλλογισθῆτέ τὸ μόνον καὶ να ἰδῆτε. Καὶ ὁμῶς πῶσον τυφλῶνται ὁ ἐγωῖσμός! Ἐκεῖνο ποῦ κάμνει ὁ καθένας διὰ

τὸν ἑαυτόν του, ποῦ εἶνε μόνος, — καὶ πάλι θέλει καιρόν, — ἀπαιτεῖ να τὸ κάμῃ ἡ Διαπλάσις δι' ὅλους, ποῦ εἶνε χιλιάδες! Ἄλλ' αὐτὸ καθένας τὸ λησμονεῖ. Νομίζει ὅτι ἡ Διαπλάσις δὲν εἶνε να κάμῃ παρὰ μόνον μετὰ ἓνα, μετὰ αὐτόν. Καὶ φυσικά, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι δὲν εἶνε τίποτε...

«Δὲν μένει πιά παρὰ να τὰ καταργήσω ὅλα!» Εἰς τὰς πικρὰς σκέψεις ποῦ μοῦ ἐγέννησε τὸ παραπονοῦν γράμμα, ἀντηχοῦσαν κατὰ τὸσον ὡς ἐπαφῆς τὰ λόγια τῆς Διαπλάσεως: «Ἐτοὶ μόνον ὑπάρχει ἐλπίς να ἡσυχάσω...»

Ἐτοὶ ἀρὰ γε;... Ἄλλ' αὐτὸ τὸ πρῶτον εἶνε σοβαρόν. Δὲν εἶνε δυνατὸν να σᾶς εἶπω εἰς μίαν μόνον ἐπιστολὴν ὅλας μου τὰς σκέψεις. Ἴσως θὰ σᾶς ξαναγράψω. Ἄλλ' ἤθελα να με βοηθήσῃτε ὀλίγον καὶ σεῖς. Να μοῦ πῆτε τί σκέπτεσθε δι' ὅλ' αὐτὰ; Εἶνε δυνατὸν να ἐμπνευσθῇ ὀλίγη μετριοφροσύνη, ὀλίγος ἀλτρουϊσμός, ὀλίγη ὑπομονή, εἰς τὴν μικρὰν κοινωνίαν τὴν ὅποια ὑπονομεῖται ὁ ἐγωῖσμός; Ἀλλὰ να μοῦ ὑμῖλῃσετε εἰλικρινῶς: Δηλαδὴ μετὰ ὅλον τὸν ἐγωῖσμόν σας, χωρίς να προσποιηθῆτε διόλου μετριοφροσύνην, χωρίς να ἐπικαλεσθῆτε παρὰ ὅσῃν ἔχετε πραγματικῶς. Κ' ἐγὼ σᾶς λέγω, πάλιν εἰλικρινῶς, ὅτι δὲν εἶξερῶ ἀκόμη τί ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν Διαπλάσιν ποῦ μοῦ ἐξήγησε γνώμην ἂν πρέπῃ «να τὰ καταργήσῃ ὅλα...»

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

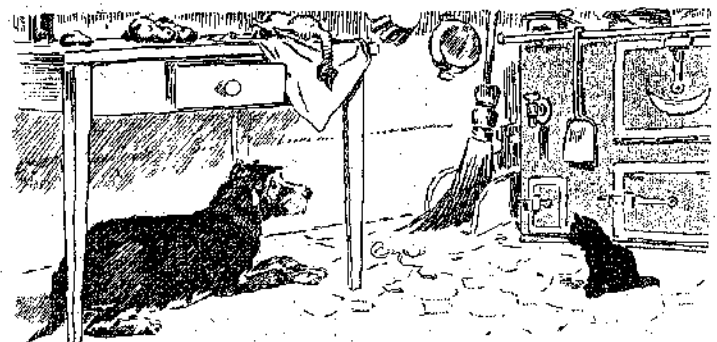
ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ (ΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ' ΟΠΟΥ ΦΥΓΗ ΦΥΓΗ... Ὁ Μελάνης μας ἀνεσῆκωσε τὸ δεξιὸν ποδαρὸν του καὶ ἐσκούπισε τὰ ματάκια του. — Ὡ! ναί, κυρία Ἥρα, ναί, τὴν ἀγαπῶ τὴν ζωὴν μου, διότι, ζερετε, ἔχω ἓνα ἀδελφάκι... Καὶ εἶμαστέ πολὺ, μὰ παραπολὸ ἀγαπημένα... Ἐφυγα ἀπὸ τοῦ θελοῦ τῆς Ἰσημῆς γιὰ να πάω να εὐρω τὸν ἀδελφὸν μου... Καὶ δὲν ἤθελα να... πεθάνῃ πρὶν τὸν εὐρω!

— Εἶσαι καλότυχος, μικροῦλη μου, ποῦ ἔχεις ἀδελφὸν, καὶ σ' ἀγαπᾷ ὁ ἀδελφός σου! Ἐμένα, ὅλα μου τὰ παιδάκια εἶνε πεθαμένα ἢ χαμένα εἰς ἄλλους δρόμους, εἰς ἄλλες γειτονιές... Καὶ... (ἐδῶ ἡ Ἥρα ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι τῆς, διότι εἶνε τὸ σκληρότερον πρᾶγμα γιὰ ἓναν σκύλον, ἢ μίαν σκύλαν, αὐτὸ ποῦ ἔλεγεν ἡ καϊμένη), δὲν μπορῶ ν' ἀγαπήσω τὸν ἀκρίτην μου δὲν τὸν ἀγαπῶ, διότι δὲν τὸν ἐκτιμῶ!... Κ' ἓνα δάκρυ ἔκαμε τὰ κόκκινα γέ-

... (Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΙ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πέτρου Math.)

ρικά μάτια της να γίνουν ακόμα πιο κόκκινα. Έκοιμήσε όμως το κεφάλι της, δια να της περάσει η πίκρα, και είπε πάλιν με μαλακώτερον ύφος :

— Ήρεις πού να τον εύρης τόν αδελφό σου ;...
— Όχι... Μά δεν είνε δύσκολο, υποθέτω.

« Η καλή σου μάτρα ως σου δείξη τόν δρόμο... » (Σελ. 108.)

— Άσχημο αυτό, να μὴν ξεύρης !
Έχει ο αδελφός σου όνομα ;
— Ναι : Γάλας.
— Έχει κύριο... κυρία ;
— Ναι : τὴν Ἰσμήνη !
— Ξεύρεις τὴν διεύθυνσιν ;... Πού είνε τὸ σπίτι ;...

— Ω ! βέβαια... Είνε ἓς ἓνα... δρόμο...
— Σ' ἓνα δρόμο χωρίς όνομα, κ' ἡ πόρτα κολλημένη στὸν τοίχο...
— Πῶς εἶπατε, κυρία ;
— Τίποτε, δυστυχισμένο πλάσμα...
Ένα πράγμα λέγω, πῶς εἴσετε οἱ γάτοι δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ βγαίνετε ἀπὸ τὰ σπίτια σας !...

— Έχετε λοιπὸν τὴν ιδέαν πῶς δὲν θὰ μπόρῃσω νὰ ξαναύρω τὸν Γάλα μου ;...

— Εἶνε δυσκολώτερο νὰ ξαναύρης γάτο μέσα στὴν Ἀθήνα, παρὰ βελόνα στὸν ἀχρωῖνα !

Αὐτὸ εἶπε μὲ ἀπελπιστικὸν τόνον ἡ Ἥρα.

— Δὲν πρέπει όμως νὰ χασομερῆς ἐδῶ... Εἶνε μετρημένες αἱ στιγμὲς ποὺ θὰ ζήσης. Ἄμα φύγουν οἱ κύριοι ποὺ τρώγουν, ὁ κύρ Μαθίος θὰ σὲ γραπώσει ἀπὸ τὸ λαιμουδάκι σου καὶ θὰ σὲ πᾶχ στὴν κατώγα... Κατὰ τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ δολοφονήσῃ καὶ αὐριο θὰ σὲ γράψῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν : « Δαγουδάκι τοῦ γάλακτος σαλμῆ »... Διότι, πρέπει νὰ ξέρης, μόνον οἱ μεγάλοι γάτοι γίνονται « Δαγοὶ στυφάδο » !... Κρύψου λοιπὸν κοντὰ στὴν πόρτα, τώρα ποὺ κανένας δὲν ἔχει καιρὸ νὰ σὲ προσέξῃ... καὶ τὴν πρώτην στιγμὴν ποὺ θ' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, δῶσε μιά κ' ἔξω... Ἰστέρα... ἡ καλή σου μάτρα ὡς σου δείξῃ τὸν δρόμο... Μὴ

μοὺ λὲς τώρα « εὐχαριστῶ » καὶ τέτοια... Σοὺτ !... Μὴ με κυττάξῃς πιά...
Ἐγύρισε τὴν πλάτη στὸν Μελάνη μας. Καὶ αὐτός, περισσώτερον νεκρὸς παρὰ ζωντανός, ἔτρεξε νὰ κάμῃ κατὰ γράμμα ὅ,τι τοῦ εἶχεν εἰπῆ ἡ Ἥρα.

Καί, ὅταν ἡ γρηῃ ἐκείνη σκύλα κλείσῃ μίαν ἡμέραν τὰ μάτια της διὰ παντός, διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν βασανισμένην τῆς ζωῆν, θὰ ἐνθυμηθῇ ἴσως τὴν εὐεργεσίαν ποὺ ἔκαμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ξένο γατάκι, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐ-

τῆ θὰ τῆς γλυκάνῃ τὴν πίκραν τῶν τελευταίων της στιγμῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

« Ένα παιδάκι ἐπήγαγε εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ καθὼς ἐπήγαγε, ἐσυλλογίζετο :
— Εἶνε καμμίαν ἀνάγκη νὰ τρέχω τόσο πολὺ ; Πάντοτε θὰ φθάσω ἀρκετὰ γρήγορα, ὥστε ν' ἀποτελειώσω τὰ γραπτά μου καὶ νὰ μάθω ἀπ' ἔξω τὰ μαθήματά μου.

Ἐκάθησε λοιπὸν στὴν ἄκρα τοῦ δρόμου καὶ διεσκέδαζε ποὺ ἔδλεπε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπήγαγαν βιαστικοὶ κ' ἔξεπερνοῦσαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον διὰ νὰ φθάσουν γρηγορώτερα εἰς τὴν πόλιν. Ἄλλοι ἐπεριπατοῦσαν σοβαροὶ, καὶ ἄλλοι ἔτρεχαν ὡς ἀελλοὶ, μὲ τὰ πρόσωπά των πολυμέριμα. Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἀπορῦσε μὲ τὴν βίαν των νὰ κοπιᾷζου, καλέ, εἰς διὰ νὰ φθάσουν δύο λεπτὰ ἐνωρίτερα εἰς τὴν ἀγοράν ; Τίς ἡ ἀνάγκη ! Δὲν ἔβλεπαν αὐτόν, ποὺ ὡς νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς παραδόσεως ἐκαθότανε κ' ἐκτύπαζε τὸν ἄερα ποὺ ἔκαμνε νὰ κυματίζου τὰ στάχυα τοῦ καμποῦ...

Ἡ ὥρα όμως προχωρεῖ. Μία στιγμὴν ἀκόμη ν' ἀκούσῃ τὸ κελᾶδμα τοῦ κορυδαλοῦ ποὺ κελαδεῖ ἀόρατος ὑψηλὰ στὸν ἄερα... Ἄ ! θὰ προσθάσῃ αὐτός, ὅτι ὥρα καὶ ἂν εἶνε ! Πῶς θὰ τρέξῃ, πῶς θὰ πηδᾷσῃ σὲ λιγάκι ! Νὰ τὸ σχολεῖον ! εἰ συμμαθηταὶ του ἐργάζονται κ' ὅλας ἄλλοι γράφουν, ἄλλοι μελετοῦν πέρφου καὶ μελανιὲς ἐπάνω στὰ τετράδια ὡς βροχῆ, κ' ἐκεῖνοι βγάλουν τὲς γλῶσσές των καὶ τὲς γλῶσσων γρήγορα-γρήγορα, ἐνῶ αὐτός, μὲ τὸν ἀγκῶνα στηρηγμένον εἰς τὸ θρανιον καὶ τὸ κεφάλι εἰς τὴν παλά-

μην του, συλλογίζεται τοὺς μέλλοντας θριάμβους του, τοὺς καλοὺς βαθμοὺς ποὺ θὰ πάρῃ, τὰ βραβεῖά του...
Τὶ ὥραϊα ! Ἐμπρὸς του περνοῦν, καὶ ὄλο περνοῦν, τὰ γοητευτικὰ ὄνειρα τῆς νεότητος. Ὁ μικρὸς μαθητὴς βλέπει ὡς εἶνε ἄνδρας, καλλιτέχνης. Ἐξάφνα φανερόνεται μόνον του τὸ τάλαντόν του διὰ τὴν μουσικὴν, χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐργασίαν. Ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ χαμογελοῦν, καὶ ἡ ζωὴ ἐμφανίζεται στὰ μάτια του ὡς ὄνειρο, ποὺ δὲν ἔχει τέλος...
Ναί, ἀλλὰ ὁ ἐχθρὸς ἀπειλεῖ τὴν πατρίδα ἓνα τουφεκί καὶ ἔμπρός, ἀναγῖον τοῦ ἐχθροῦ ! Ὁ κίνδυνος πλησιάζει ! ὡς ἔλθῃ κοντὰ, ἂν θέλῃ ! Ὁ καλλιτέχνης, ἂν καὶ ἀπλοῦς στρατιώτης, δεκνύει τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἰκανότητά, ὥστε δλοῦ ὑπακούουν εἰς τὰς διαταγὰς του καὶ βαδίζου πρὸς τὴν νίκην. Μόνον ἡ εἰρήνη σταματᾷ τὴν μαρίαν του...
Τὸ καθήκον του ἐξετελέσθη. Τὶ ἔκ κάμῃ τώρα ; Νὰ κάμῃ καμμίαν ἐφευρεσίαν χρησιμωτέτην, διὰ νὰ εὐλογῇ τὸ ὄνομα τοῦ ὄλη ἡ ἀνθρωπότητος ; Βεβαίως. Ἄλλὰ, προητέρα, διὰ νὰ ξεκουράσῃ τὰς σκέψεις του, θέλει ν' ἀποκτήσῃ μίαν σύντροφον πιστὴν τοῦ βίου του, νὰ συμφευθῇ. Καί ἡ κόρη, ἡ ὁποία δέχεται νὰ γίνῃ σύζυγός του, εἶνε ὥραϊα ὡς τὸ ζῶς τοῦ ἡλίου, καλὴ, σεμνὴ, καὶ τὸν ἀγαπᾷ.
Τώρα, ἔχει παιδάκια διὰ νὰ ἀναθρέψῃ ἀισθάνεται ὅτι ἔχει εὐθύνην διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν ψυχῶν των, ὅτι αὐτὲς πρέπει νὰ ὀδηγήσῃ τὰ πρώτα βήματά των εἰς τὴν ζωὴν. Δύσκολον τοῦ φαίνεται αὐτὸ τὸ ἔργον, εἰς αὐτὸ θ' ἀφιερῶσῃ ὅλας τὰς ἡμέρας ποῦ ποὺ μένου νὰ ζήσῃ...
Καὶ τὰ σχέδια περνοῦν ἀκόμη ἔμπρός του ἀτελειώτα, καὶ ἡ ὥρα τῆς παραδόσεως ἔχει σημάνην πρὸ πολλοῦ. Ὁ μικρὸς πάντοτε συλλογίζεται τὸ μακρὸν μέλλον. Τέλος ἡ ἀπόφασις νὰ ἐργασθῇ, νὰ μάθῃ καὶ ν' ἀποκτήσῃ γνώσεις, τὴν κάμνει νὰ σηκωθῇ. Ἄλλοίμονον ! Ἄλλοίμονον ! τὰ γονατὰ του λυγίζου καὶ ἀρέμου. Εἶνε ἀδύνατος, εἶνε γέρος. Αἱ ἡμέραι ἤλθαν κ' ἔφυγαν, τὰ χρόνια ἐστοιβάθησαν εἰς τὸ μέτωπόν του, καὶ ὄλοι οἱ συμμαθηταὶ του τὸν ἐπροσπέρασαν καὶ ἐπράθηξαν τὸν δρόμον των.
Τὸ παιδάκι ἔμεινε εἰς τὴν ἄκρα τοῦ δρόμου καὶ ἀκολουθοῦσε τὰ ὄνειρα τῶν σχεδίων του. Ἄλλὰ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου, χωρὶς νὰ ἔχῃ τίποτε καμωμένον διὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕκαστα τὰ σχέδια...
ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

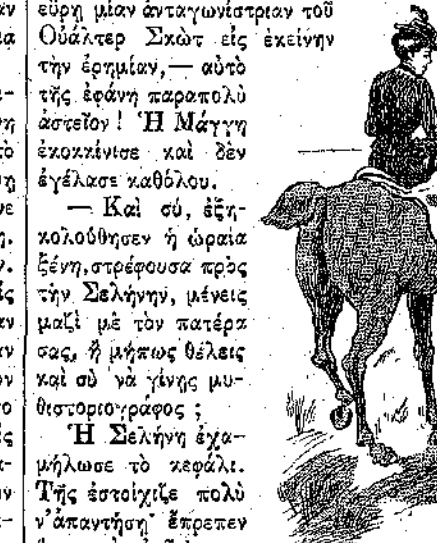
ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Προτιμώτερον εἶνε νὰ δικιάξῃς μεταξὺ δύο ἐχθρῶν, παρὰ μεταξὺ δύο φίλων. Διότι ἀπὸ τοὺς φίλους, τὸν ἓνα θὰ κάμῃς ἐχθρόν, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς θὰ κάμῃς τὸν ἓνα φίλον.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ.
Η ΜΙΑ ΚΟΡΑ ΔΟΥΓΛΑΣ

Ἐπλησίαζε τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος ἡ μεγάλη παγωνία εἶχε περάσῃ σου ἤρχετο ἡ ἰδέα νὰ κυττάξῃς μήπως εἶχαν φανῇ τὰ μπουμπούκια εἰς τὰ κλαδάκια τῶν δένδρων.
Μίαν ἡμέραν, ποὺ ἦτο ὁ ἄερας ἐξαιρετικῶς γλυκός, ἡ Μάγγη καὶ ἡ Σελήνη ἐπήγαν νὰ ἰδοῦν τι εἶχαν ἀπογίνῃ τὸ σπῆτι των, τὸ ὅποιον εἶχαν ἐγκαταλείψῃ τῶσους μήνας. Ἄλλὰ ἐκεῖ μέσα ἔκαμνε κρύο, ὡς νὰ ἦτο ὑπόγειος ἀπαθήκη. Δὲν ἐκίνησε τὴν δρεξίν των νὰ μείνου.
Τὰ δύο κορίτσια ἔτρεχαν λοιπὸν εἰς τὴν τὴν γῆν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἤκουσαν τὸν καλπασμόν ἑνὸς ἀλόγου. Ἐγύρισαν ἀμέσως νὰ ἰδοῦν, κ' εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον μίαν κυρία, ἡ ὁποία ἤρχετο ἔμπροσθεν, μὲ ἐνδυμασίαν ἀμαξόνοος. Εἰς ἐκεῖνον τὸν ἐρημικὸν τόπον, ἄνδρες μεταναστεύοντες ἀπὸ τὸν ἓνα εἰς τὸν ἄλλον τόπον, ἡ κάου-μπῶς, ἐπερνοῦσαν κάποτε κ' ἐζήτουσαν ἢ νὰ φαγοῦν ἢ καμμίαν πληροφορίαν. Ἄλλὰ πρώτην φορᾶν ἐσάνῃ ἐκεῖ γυναῖκα ξένη. Ἡ Μάγγη παρετήρησεν ὅτι ἦτο πρώτης τάξεως ἵππου-τρια. Ἡ Σελήνη εἶδεν ὅτι ἦτο νέα καὶ παραπολὺ ὥραϊα.
— Ἐχᾶσα τὸν δρόμο μου, εἶπεν ἡ ξένη μὲ φωνὴν καθαρὰν καὶ κάπως ἐπιτακτικὴν. Γνωρίζω ἐπάνω-κάτω τὴν διεύθυνσιν ποὺ ἔπρεπε νὰ πάρω, ἀλλὰ ἔχω προχωρήσῃ μακρότερα ἀπὸ ὅσον ἔλεγα τὸ ἀλόγόν μου εἶνε κούρασμένο, κ' ἐγὼ ἐπίσης. Ἐσεῖς θὰ κατοικήτε βέβαια ἐδῶ, εἰς τὰ περὶχώρα. Πηγαίνετε με στὸ σπίτι σας. Δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρηθθοῦν ἓνα ἐλυσιζάνι γάλα, οὔτε τὴν ἄδειαν ν' ἀναπαυθῶ. Εἶνε πολὺ μακρὰ τὸ σπῆτι σας ;
— Εἶνε ἐδῶ, πολὺ κοντὰ, κυρία, ἀπήνησε ἡ Σελήνη.
Ἡ ξένη ἐκτύπαζε γύρω της, ἀναζητοῦσα μὲ τὸ βλέμμα τὸ σπῆτι, ποὺ ἦτο τόσο καλὰ κρυμμένον μέσα στὰ δένδρα, ὥστε μόνον ἡ στήλη τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἀνέβαινε ὀλόρθῃ εἰς τὸν διασπαστάτον ἄερα, ἐφανέρωνεν ὅτι ἦτο ἐκεῖ κάποιον κατοικίαν ἀνθρώπων. Ἐστρεψε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀλόγου τῆς πρὸς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν.
— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πατέρας σας, παιδάκια μου ;
— Τίαν Χάρδν, κυρία, ἀπήνησε ἡ Μάγγη ἔεινε δικό του τὸ ῥάντισον κ' ἔχει πολλὰ ζῶα.
— Καὶ σεῖς, εἴσατε κάου-κόριτσα ; Ἀέγουν πῶς τὰ κορίτσια ἐδῶ εἶνε τόσο ἐπιτήδετα εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον, ὅσον καὶ τ' ἀγόρρα.

« Εἶνε ἐδῶ, πολὺ κοντὰ, κυρία... » (Σελ. 109.)

« Νὰ κάμουν τὸ σπῆτι, νὰ ἐτοιμάσουν... » (Σελ. 110.)

αὐτὸ δὲν ἦτο πάντοτε τὸ ὄνομα μου ἡ ἀπορία τῆς ξένης ὅσον ἐπήγαγν καὶ ἠξῆσαν. Ἐστρεψε καὶ ἀνεκάθησεν ἐπάνω εἰς τὴν σέλλαν τῆς, διὰ νὰ ἰδῇ καλύτερα αὐτὸ τὸ παράξενο κορίτσι ποὺ δὲν ἐγνώριζεν οὔτε τὸ ὄνομά του οὔτε τὴν προέλευσίν του.
Ἡ Μάγγη ἠθέλησε νὰ βοηθήσῃ τὴν μικροῦλάν της φιλενάδα :
— Ένα βράδυ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ φεγγάρι, καὶ τὴν ἦρε στὰ χέρτα ὁ πατέρας μου. Γι' αὐτὴ τὴν ἐδγάλαμε καὶ τὴν λέμε Σελήνη. Ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς ξένης ἡ ἰδέα μήπως κ' εὐρέθη μέσα εἰς κανὲν φρενοκομεῖον. Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθαναν εἰς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ ἑπήδησε λοιπὸν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ ἀλόγόν της κάτω.
Ἡ γραιὴ κυρία Χάρδν ἐδέχθη πρόσχαρὰ καὶ εὐγενικὰ τὴν ξένην, ἡ ὁποία ἔμεινε καταμαγευμένη.
— Κυρία, εἶπε, πρέπει νὰ παρουσιάσθῃ μόνῃ μου. Ὀνομάζομαι Κόρα Δούγλας. Εἶμαι κόρη—ἡ γεροντοκόρη, ὅπως προτιμάτε. Ὁ ἰατρός μὲ διέταξε νὰ περάσω μερικὸς μήνας εἰς τὰς Πηγὰς τοῦ Κολοράδου ἕμαια πολὺ καλὰ ἐδῶ μ' ἀρέσει ὁ τόπος, καὶ λατρεύω τὰς μακρύννας ἐκδρομάς. Ἐστὶ ἔγγραφα τὸν δρόμον μου εἰς τὰ σύνορά σας. Ἄν δὲν ἦσαν τὰ κοριτσιάκια σας, ἦτο φόβος μὴ γυρίσω ἀρρωστη ἀπὸ τὴν κόρασιν εἰς τὸ σπῆτι μου, καὶ νὰ κάμω καὶ τὸ ἀλόγόν μου νὰ πάθῃ... καὶ αὐτὸ θὰ μ' ἐπικρατεῖν ἀκόμη περισσώτερον.
— Τὸ ἀλόγόν σας εἶνε εἰς τὸν σταῦλον κ' ὄλας, ἀπήνησε ἡ κυρία Χάρδν καὶ τὸ καλλίτερον ποῦ ἔχετε νὰ κάμετε, εἶνε νὰ περάσετε μαζί μας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας, καὶ νὰ ἐπιστρέψετε αὔριον εἰς τὸ σπῆτι σας.
— Εἴσατε παραπολὺ καλὴ. Ζῶ μόνῃ μου, χωρὶς νὰ εἶδω λόγον εἰς κανένα, δὲν μ' ἀρέσει όμως νὰ βάζω εἰς ἀνησυχίαν τοὺς ὑπηρέτας μου, οἱ ὅποιοι εἶνε παραπολὺ καλοὶ. Θὰ ἐπιστρέψω λοιπὸν λιγάκι ἀργότερα ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ὥραν μ' αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲν θὰ παραξενευθοῦν πολὺ. Ὁ κόσμος μὲ θεωρεῖ ἐκκεντρικὴν γυναῖκα καὶ αὐτὸ πολὺ μ' εὐκολύνει εἰς τὴν ζωὴν.
Τὰ δύο κορίτσια ὀλοπρόθυμα ἐπηγαίνον ἡρώχοντα διὰ νὰ περιποιηθοῦν τὴν Μίαν

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Ἄθος τῆς Ἐδαισιότητος* (σήμερον ἐγκρίνω φευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) *Πρωτομὴν Καρδίας* (κολακεία; ἂ, μπᾶ!) πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φαντασθῶ ὅτι γράφεις κολακείας!) *Ἄθρον τοῦ Βερμίου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας) *Ταχυδρόμον τῆς Βιθήνης* (καὶ ἄλλη παροιμία λέγει: ὅποιος πειρᾷ καρβέλια ὀνειρεύεται) *Διαβατικὸν Περιστεράκι* (θὰ προηγήθουν μερικοὶ ἄλλοι διαγωνισμοί, καὶ ἔπειτα θὰ ἴθῃ ὁ Φωτογραφικός, — ἂν, ἐνοεῖται, δὲν ἀποφασίσω τὴν κατάρχησιν) *Ἐρεβὰ τῆς Χιον* (εὐχαριστῶ πολὺ) *Ἐργον Ἐνερῆων* (τὸ τετραδίου δεκτὸν) *Ἄγγελον Ἀγγέλων* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ περιεργὰ δοκονομήματα ποῦ μοῦ ἔστειλες) *Ἔργον τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ὄνειρόν σου) *Ἄθος τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἀστῆμα τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἔσται τοὺς τρεῖς τόμους) *Φλοίσβον τῆς Θαλάσσης* (ὁ χ. Π. σου ἀπῆλθον ἰδιαιτέρως) *Ἐθνικὸν Ὀνειρον* (τί νὰ πῶ εἰς ἐγὼ! δὲν εἰσέρω τί τρέλες ἔκαμε ὁ κέρι οὐ γράφεις ἄλλα φαίνεται ὅτι ἔτσι εἶνε ὁ κόσμος· ἄλλοι εἶνε μᾶλλον αἰθέρια πλάσματα, καὶ ἄλλοι μᾶλλον.. ἐπίγεια) *Παλλάδα* (ποῦ ὅσο πάει καὶ ξετρελλανίζεται μὲ τὸ φύλλον μου) *Ροδόχρον Παρεῖαν* (τί νὰ γίνῃ! πρέπει νὰρκεσθῆς εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς) *Ἡλιόλουστον Πρωῖαν* (ἢ ὅποια διαβάσει τὸ φύλλον μου... ἀναπόδα: δηλαδὴ, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἀλληγογραφίαν καὶ τελειώνει εἰς τὸν Ναυτοκαπὰ!) *Ἄκαθρ* (κῦτταξε τὸν κατάλογον τῶν τῶμων, καὶ γράψε μοι ποῖον θέλεις διὰ τὸ βραβεῖόν σου νὰ σοῦ τὸν στείλω· ἄνοιστόν ὅτι ἐὰν ἐκλέξῃς τῶμον τῆς δραγμῆς) *Ἑλληνικὸν Πνεῦμα* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ καλά σου λόγια) *Δακρυομένο Τριαντάφυλλο* (θὰ δημοσιεύσω πολὺ γρήγορα ἕνα θανμάσιον Ἔργον εἰς τὴν Ἄνοιξιν τοῦ ποιητοῦ Ἀγγέλου Σημηριώτη· θὰ σᾶς μαγεύσῃ!) *Κερατοθάλασση* τοῦ *Ἐξέλιου* (χαίρω ποῦ ποῦ ἤρεσαν τὸσον οἱ τόμοι) *Ἑλαῖδα τοῦ Μέλλοντος* (δὲν τοὺς ἀφίνεις νὰ λέγουσιν ὅτι θέλουν;) *Κρηναῖδα* (ἔ, μὲ τόσα ζεύγη ὀφθαλμῶν, δὲν πιστεύω νὰ σοῦ φύγῃ ὅσπερ ἕνα πρόσωπον) *Ἐλικωνιάδα Παρθένου* (οἱ φόβοί σου εἶνε μάταιοι· ἀφ' οὗ ὁ ἀδελφός σου ἐπῆγε νὰ νοσηλευθῇ ἐγκαιρως, κινδυνὸς δὲν ὑπάρχει· ὑπομονὴν μόνον νὰ ἔχῃς ἕως νὰ τὸν ξαναῖδῃς) *Μικρασιάτην* (ἢ ἐπιστολὴ σου κομφοσάτη) *Ἀδρόμονον*, *Τολμηρὸν Θαλασσοπόρον*, *Μαριμένην Γαζίαν* (ὥρασι λοιπὸν τὸ καινούριον σπῆτι. ἔ; χίρω πολὺ καὶ φαντάζομαι μὲ τί βρεθῆν θὰ μοῦ γράψῃς) *Ἰωάννην δ'* *Ἄρκ* (αὐτὴ πάλι δὲν γράφει ἀπὸ ποῦ νὰρχίζω νὰ διαβάξῃ τὸ φύλλον μᾶ... ἀναπόδα, σὴν τὴν *Ἡλιόλουστον Πρωῖαν*) *Δακρυοσάφη Σημαίαν* (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀπάντησίν μου πρὸς τὸ *Δακρυομένο Τριαντάφυλλο*) *Μικρὸν Σουλιώτην* (πολὺ μοῦ ἤρεσε ἡ περιγραφή) *Ἡγεμονίδα τῆς Κρήτης* (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) *Ἑλληνικὸν Παιδῆνα* (φιλε μου, πρέπει νὰ ἐξεμεινίσῃς τὴν ἐξαδέλφησιν σου· δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ μαλόουν τὰ ξαδέφια) *Ρομφαίαν τοῦ Ἀδρον* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) *Ἄθος Ἀνθῶν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς προσπαθείας) *Χρυσονύχην* (πόσες δουλιές ἔχεις! καὶ ἔπειτα λέγεις ὅτι εἶσαι τεμπέλα· σφιδάβεται!) *Κουρσιώτην*, *Ὁμιολογὴν Ψυχῆν* (ἔσται) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (πολὺ ἐνδιαφέρουσαι αἱ στατιστικαὶ σου καὶ αἱ παρατηρήσεις σου) *Κύνειον Ἄσμα* (πολὺ μοῦ ἤρεσε τὸ ποιημά σου — τὸ ἔπος σου καλλίτερα· καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ παραλέσω ὀλίγους στίχους) *Ἑλληνικὴν Τριήρη* (ἔσται) *Πυργίαν Καλλιτέχνίδα*, κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 27 Φεβρουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἀπριλίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράφωσιν τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φανέλλους, ὃν ἕκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ κωπᾶται φρ. 1.]

168. Δεξιγράφος.

Μὴν ξεύρεις κάποιον ζῶον
Ποῦ ἄλλοις ὕπνο πάρη,
Μᾶς λέγει μιά σου χάρι,
Τούτέστι πῶς καλεῖσαι
Ἄν βλάξ — pardon — δὲν εἶσαι;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τόνη Βερβίου

169. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Πῖ καὶ βάλε Μῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν στιγμή
Ἄπὸ ποιητῆ γνωστὸ
Σπαρτιάτη στρατηγῶ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ρόδων

170. Δίνιγμα.

Σὲ διατηρῶ εἰς τὴν ζωῆ,
Καὶ ἂν εἶμαι τόσον ἐλαφρῆ,
Νὰ μὲ βαστάξῃς δὲν μπορεῖς
Σχεδόν, σχεδόν οὔτε στιγμή.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκτιδέως

171. Γωνία.

+ * * * * = Ἀρχαῖος βασιλεύς.
* * * * * = Πιπνὸν ἰδιότιον.
* * + * * = Ἀργοναυτῶν.
* + * * * = Οὐράνιον σῶμα.
+ * * * * = Θεά.

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουσι πτηνόν
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ

172. Κρυπτογραφικός.

1 2 3 4 5 6 7 = Ποιητῆς Ὁμηροῦς
2 1 6 3 6 7 = Θεοῦ ἀρχαῖος.
3 6 1 5 6 7 = Νόσος.
4 5 6 7 = Ἀντανωμα.
5 2 1 2 = Θεότης.
6 5 6 1 6 7 = Ἐπίθετον.
7 2 5 6 7 = Νῆσος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροδέμου

173-177. Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:
Ἐφοδος, μήκωσ, κρημνός, ἀπνος, ἄμβων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλιανολέικου Κόματος

178. Λογοπαίγνιον.

Τὴν λέξιν ἀΜεδιόλανα· τὴν ἔγραφα καλὰ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

179. Ποικίλη συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, ἢ δευτέρα τῆς δευτέρας, ἢ τρίτη τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον Βασιλισσάν:
1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Δένδρον. 3, Λαϊκὸς Ἀστρόνομος. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Κράτος τῆς Ἀσίας.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἴνου τοῦ Μονοσεβάνου

180. Φωνηεντόλιπον.

νρ-ργ-ργς-μ-σθ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρίστου Κολυμβητοῦ

181. Γρίφος.

ηλ ηλ ηλ πα
ηλ ηλ ηλ θωμ 1 1 πα τον πα
ηλ ηλ ηλ πα πα
πα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰπποῦ τοῦ Βυζαντίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5.

47. Ἐυσεφόρος (ἔως, φόρος). — 48. Μάρτιος-Μάρτιος.

49. ΠΑ - ΚΟ - ΤΑ - ΒΟΣ
ΠΑ - ΤΑ - ΡΟ - ΝΙ - Α
ΒΟΣ - ΝΙ - Α
Α
50. ΑΡΣΙΝΟΗ (ῥάσον, σάνος, Ἰωνός, ναός, θένος, Ἡρα.) — 51. Ἡσάτας - ἡ Ἀσία. — 52-53. 1, Κόρη, κόρη, κόμμα, ὄμμα, ἄμα, αἶμα, αἶα, γαῖα, γαῖα. 2, Παις, πᾶς, Πάν, ἄν, ἔνω, Ἄνω, ἄρα, Ἡρα, ἦρ, ἀήρ, ἀνήρ. — 54-58. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΟΥ: Ἀκούω, κουργεῖς, Ἐπινομος, ἀρκοῦμαι, κούφος. — 59. ΑΣΤΥΑΝΑΞ (Θῆρ, Πιάξ, Ἐλισσάβετ, Ἀστὺ, Ἰπποδάμεια, Λαοκλῶν, Ἀτσοα, κόραξ). — 60. Ὀργὴ φιλοπότων ὀλίγον ἰσχύει.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, δὲ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 6 ὀνομαζ. Ἐλάττωσθε ὅσας 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτάτην τῶν 10 πληθύνονταί εἰς τὰς 10. Ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ αἱ τιμαὶ ἐγκοινοῦνται εἰς χρυσόν. Ἀγγαλίαι σιλλοῦνται ἄνευ τοῦ ἀντικειμένου, ἢ μὲ τὸ ἀντικείμενον ἑλληνικῶς, δὲν δημοσιεύονται.]

Συγχαίροντας προεδρῶν ἐκτὸς εὐχόμεθα ἄριστοστάτῳ συλλόγῳ Ἑοῖ· πᾶσαν εὐδοκίμησιν. — Σύλλογος «Νίκη». (5 — 35)

Ζητῶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἐαρος τῆς Ἑλλάδος δι' ἀναλλαγῆς Μ. Μ. — Τρέμονσα. (36)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετραπλά, μορφοποιητικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντικείμενα ἐπὶ χάρακι πρώτης ποιότητος φρ. 7.
Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 9, 60.
Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκόνες) φρ. 3, 50.

Λεξιωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Δέση 25 τετραδίων μὲ ἐξώφυλλον καὶ πίνακα φρ. 3, — Δέση 15 τετραδίων φρ. 2, — Δέση 7 τετραδίων φρ. 1, — Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15
Οἱ Μανθιαὶ τοῦ Ἐσβεβίου φρ. 1, 50.

Ἡ Μαρονσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3, 50.
Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποίηματα) φρ. 1, 50.
Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3, 50.
Παιδικὸν διάλογον (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ. 1, 20. Σειρὰ Β' φρ. 1, 20.
Παιδικὸν ὄμιλον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2, 50.
Πρῶτος δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3, 50.
Ὁ Πυρροπόλις (24 εἰκόνες) φρ. 3, 50.
Υπερ Παιτίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3, 50. χρυσόδετ. φρ. 5.
Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, φρ. 0, 60.